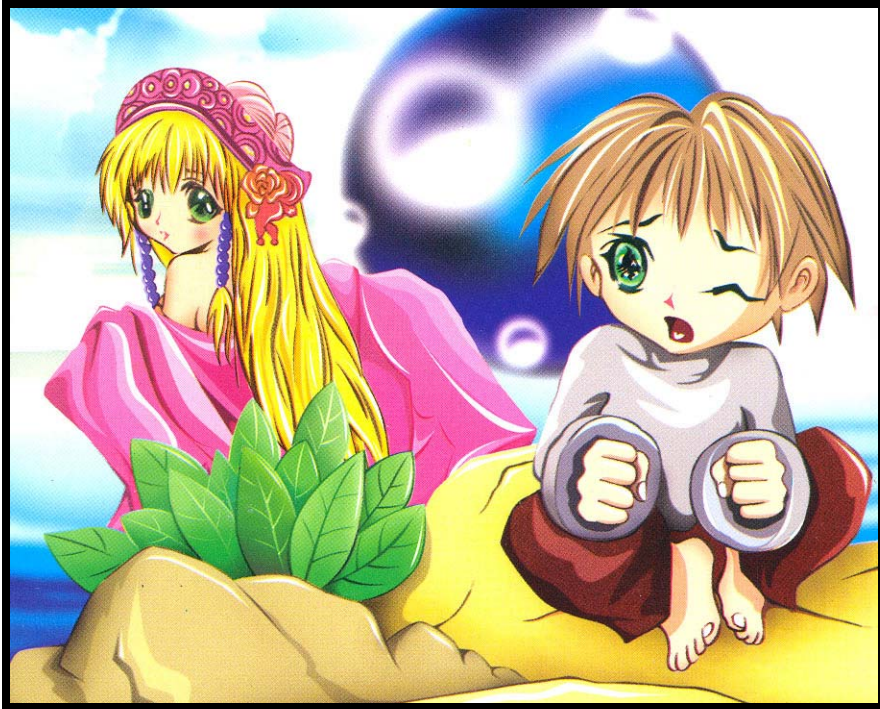

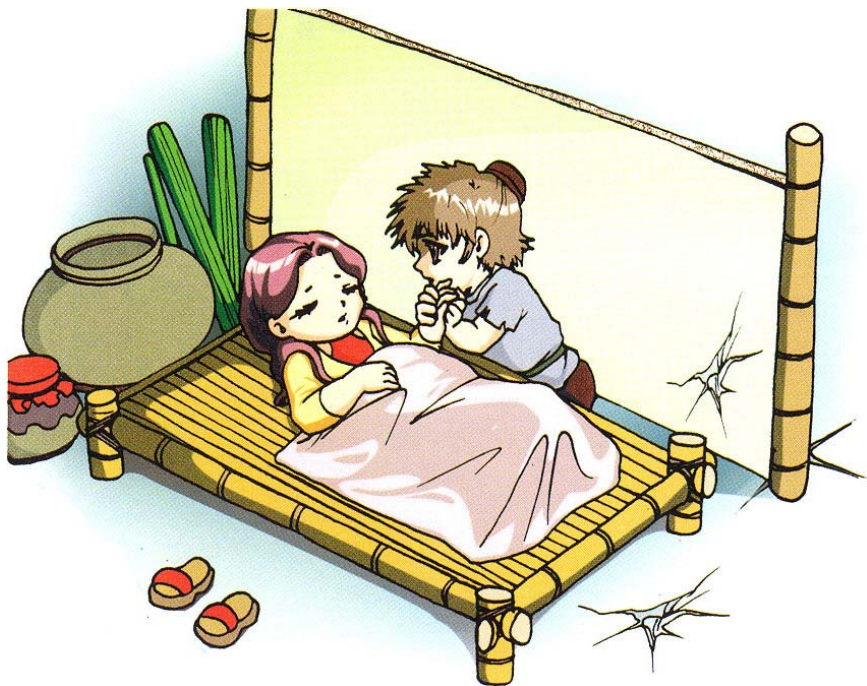
Trả Ân Trả Oán

Minh Họa: Kiều Oanh

Ngày xưa... Ngày xưa... Có một ngôi nhà nhỏ quanh năm chim chóc, ong bướm tụ họp ca hát líu lo. Ngôi nhà ấy không chứa nhiều kẹo ngọt cũng không là một vườn hoa thơm. Nhưng đó lại là tổ ấm của hai vợ chồng hiền lành tốt bụng mà ai ai cũng yêu mến.

Một ngày nọ, một ngày thật âm đạm, chim chóc bỗng nhiên thôi hót, ong bướm cũng chẳng buồn đi tìm mật, người vợ hiền lành dễ thương ấy ốm nặng rồi đột ngột qua đời. Người chồng rất đau buồn, chàng cứ cầm tay vợ lay gọi mãi nhưng nàng đã vĩnh viễn bỏ chàng ra đi.

Từ dạo đó, chàng trai bỏ bê công việc suốt ngày ngồi phiến não. Ngôi nhà ngày xưa vui vẻ là thế, rộn ràng là thế nay bỗng trở nên vắng lặng, im ắng lạ thường.

Nhưng dù chàng có thương xót bao nhiêu, có buồn bã thế nào đi nữa, vợ chàng cũng không thể sống lại được. Chàng biết điều đó! Qua nhiều đêm trằn trọc suy nghĩ, một hôm, chàng đan một cái giỏ thật đẹp và quyết chí làm ăn bằng nghề đi câu.

Hôm sau, chàng trai hăng hái vác cần câu ra bờ sông. Nước sông trong xanh, lấp lánh như chiếc gương soi. Những đàn cá tung tăng bơi qua, lội lại như trêu tức. Chàng trai ngồi từ sáng sớm đến lúc trời gần xế bóng mà chẳng câu được con cá nào.

– Quái lạ! Bọn cá ngù hết rồi chẳng? – Chàng thở dài.

Bỗng... phao câu chìm dần... chìm dần... “Vút!” Chàng trai vui mừng giật mạnh. Hừ! Chỉ là một con rắn nước! Quá chán nản, chàng thả rắn về sông và tiếp tục công việc. Thật kỳ lạ, một lần, hai lần, ba lần... con rắn nọ cứ ngoạm lấy lưỡi câu của chàng.

Chàng trai bực mình tóm cổ con rắn lên:

- Rắn ơi là rắn, mày thật phiền phức! Để yên tao câu cá nào!
- Chào cậu!

Ai? Ai đang nói thế? Chàng trai giật mình nhìn quanh. Chỉ có chàng và con rắn phiền phức.

- Tôi là con vua Thủy Tề. Tôi muốn làm bạn với cậu.

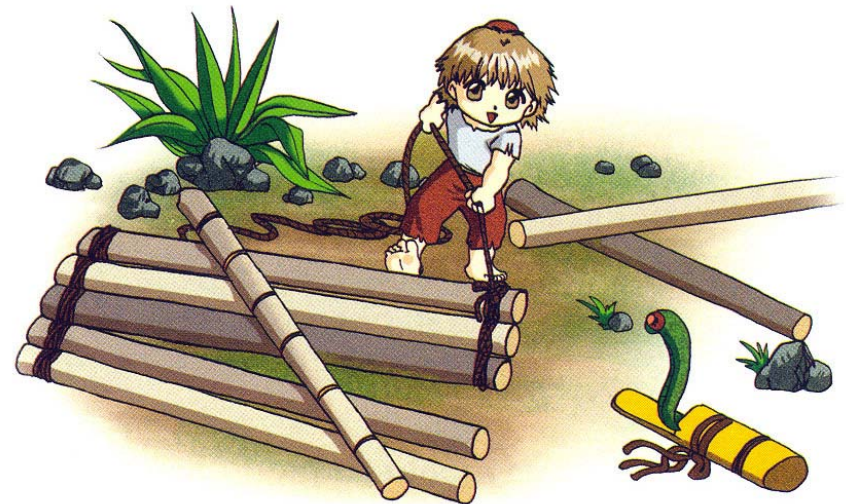

Từ đó, cuộc sống của chàng bớt hiu quạnh vì có rắn bầu bạn. Chàng đi, rắn vắt vẻo trên lưng, chàng ngủ rắn cuộn tròn trong chiếu. Nó quấn lấy chàng như hình với bóng. Nhưng... kỳ lạ làm sao! Từ khi có rắn bên mình, giỏ câu của chàng luôn đầy ắp cá. Cuộc sống vì thế đỡ vất vả hơn xưa rất nhiều.

Một ngày nọ, rắn hổ hoang thông báo:

- Sắp có bão lụt to, cậu hãy mau kết một chiếc bè thật lớn.
 - Vậy sao? Phải báo tin này cho mọi người trong làng mới được.
- Nói rồi chàng tắt tả bước đi.

Nhưng chàng có nói thế nào cũng chẳng ai tin. Hừ! Tại sao một người bình thường như chàng lại có thể biết được mọi chuyện chứ? Họ nghĩ thế và gán cho chàng cái tội khoác lác.

Chàng bị oan! Không ai biết điều đó. Chỉ có con rắn phiền phức ấy thấu hiểu. Chàng đành kết một chiếc bè thật to, thật chắc để phòng khi lụt đến.

Vài ngày sau, bỗng một cơn gió to kéo đến, mây đen ùn ùn giăng tứ phía. Bầu trời như một tấm vải đen khổng lồ bao trùm mọi thứ. Gió rít từng hồi, sấm chớp ầm ầm dội xuống. Mưa bắt đầu trút như thác đổ, nước dâng ngày một cao. Cả ngôi làng chìm trong biển nước.

Đúng là một trận bão lũ kinh hoàng. Trong cơn mưa gió, chàng trai chống bè len lỏi khắp nơi, ra sức tìm kiếm những người còn sống sót.

Này là tổ kiến trôi lênh đênh trên mặt nước, kia là chú chuột đang chơi với giữa dòng, kế tiếp là con rắn đang cuộn mình vào cành cây đợi chết. Dù chỉ là những con vật nhưng chàng đều vớt lên và cứu chữa tận tình.

Ồ... Có một người đàn ông đang trôi dạt trên tấm ván gỗ.
Chàng trai liền nhanh tay chống bè đến cứu.

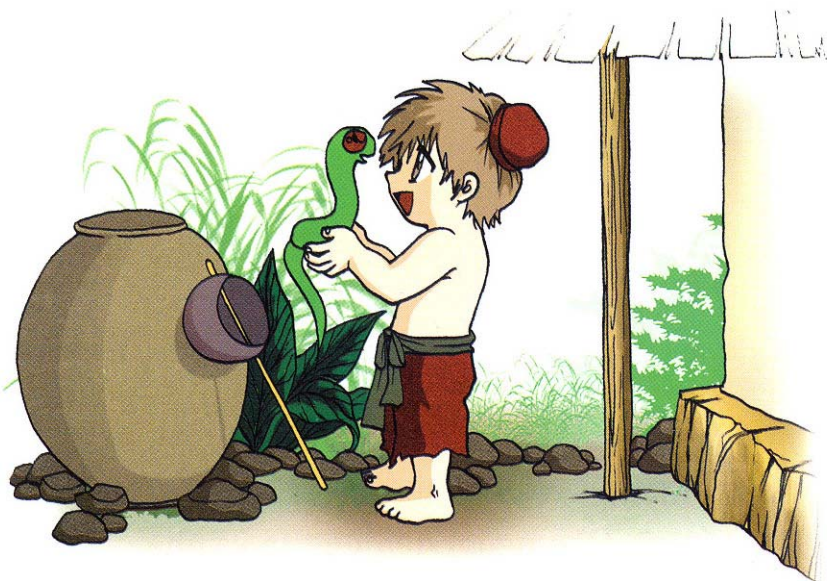
Nhưng rặng thẳng thốt kêu lên:

– Đừng cứu hấn! Cứu vật, vật trả ơn; cứu nhân, nhân trả oán đó!

Làm sao chàng trai có thể nghe lời rấn? Chàng vốn rất nhân hậu
kia mà!

Vài ngày sau nước rút dần, chàng trai thả những con vật mình cứu
được về chốn cũ. Còn người đàn ông lạ vì nhà cửa bị lũ cuốn trôi
không có nơi nương tựa, chàng thương tình giữ lại. Từ đó, trong
căn nhà nhỏ ấy có hai người ngày ngày chài lưới, sống với nhau
như anh em ruột.

Thấy chàng trai đã có người bầu bạn, rắn muốn về thủy cung. Chàng trai buồn lắm. Chàng không muốn xa người bạn này chút nào cả.

Rắn cũng thế, ngày chia tay đến gần nhưng rắn cứ quyến luyến mãi. Nó khẩn khoản mời chàng trai:

– Nhà tôi đẹp lắm. Hay anh xuống chơi cho biết.

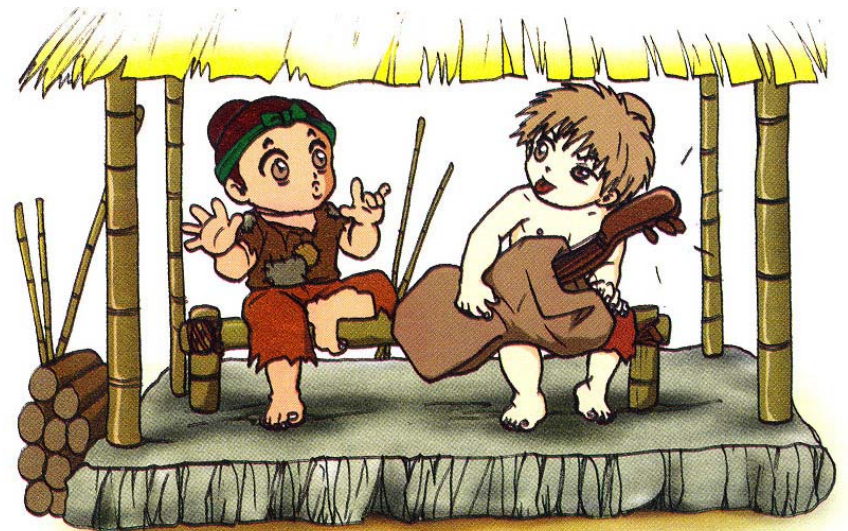

Ở chốn thủy cung, rắn hiện nguyên hình là một vị hoàng tử khôi ngô, tuấn tú. Ngày ngày hoàng tử Thủy Tề dẫn chàng trai đi ngao du khắp nơi.

Nào là cung điện của những nàng ngọc trai lấp lánh. Nào là lâu đài của các nàng san hô kiêu kỳ. Đi tới đâu chàng trai cũng được đón tiếp nồng nhiệt.

Long Vương rất đổi yêu quý chàng trai hiền lành chất phác này. Trước khi chàng rời thủy cung, ngài ban cho chàng thật nhiều ngọc ngà châu báu. Thứ nào cũng đẹp, thứ nào cũng lấp lánh, nhìn hoa cả mắt. Lạ thay, chàng khước từ tất cả và chỉ xin một cây đàn làm kỷ niệm.

Nhưng đó là cây đàn đặc biệt! Cây đàn này khi gảy lên có thể giết chết thiên binh vạn mã. Chàng trai giữ gìn, nâng niu nó như báu vật. Một hôm, có việc phải đi xa vài ngày chàng giấu cây đàn vào một nơi an toàn và không quên dặn người bạn chung nhà:

- Tôi đi vắng, nhờ anh ở nhà trông giùm tôi cây đàn.
- Ồ! Anh cứ yên tâm! – Người bạn vui vẻ đáp.

Nguy rồi... Người bạn ấy không hiểu vì sao đã biết hết mọi bí mật. Đợi bóng chàng trai khuất dạng, hắn đảo dác nhìn quanh rồi nhanh tay chộp lấy cây đàn cho vào một cái túi to và rón rén lên đi. Cây đàn thần! Cây đàn của chàng trai đã bị đánh cắp!

Lúc bảy giờ, ngoài chiến trường giặc ngoại xâm hoành hành dữ dội. Đất nước đang bị nguy khốn. Nhà vua cho dán cáo thị tuyển dụng người tài khắp nơi. Cáo thị bảo rằng: “*Nếu người nào đánh tan giặc ngoại xâm sẽ được lấy công chúa làm vợ.*” Ôi! Cô công chúa bé nhỏ mới xinh đẹp làm sao...

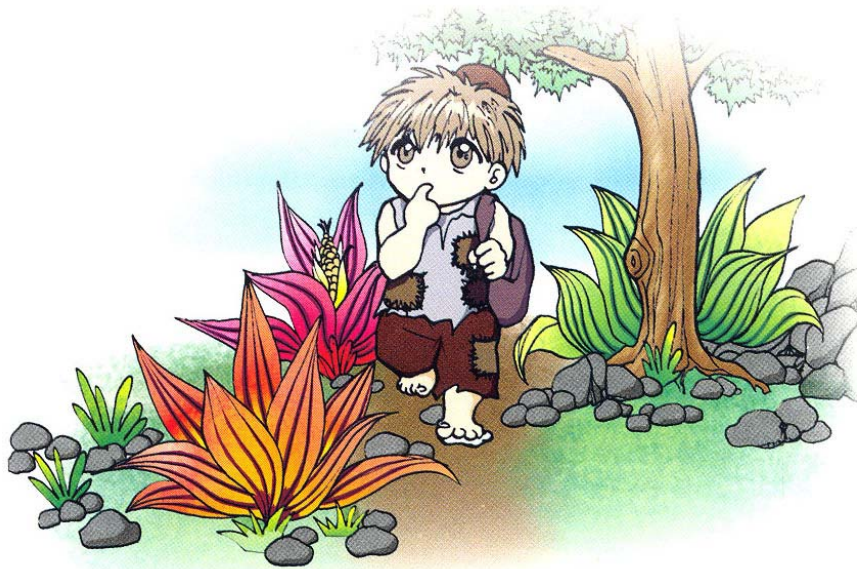

Có một người xin cầm quân đi giết giặc. Giữa sa trường hấn giương cao cây đàn gảy liền mấy hồi. Sấm chớp bỗng nổ ùng ùng, mây mù ùn ùn kéo đến, gió lốc ào ào xuất hiện cuốn phăng bọn giặc đi. Hấn chính là người bạn tham lam đã đánh cắp cây đàn thần của chàng trai.

Nhà vua không biết điều này. Không một ai biết điều này. Hấn – tên bạn tham lam – được nhà vua ban thưởng chức quan to đồng thời còn được gả công chúa xinh đẹp.

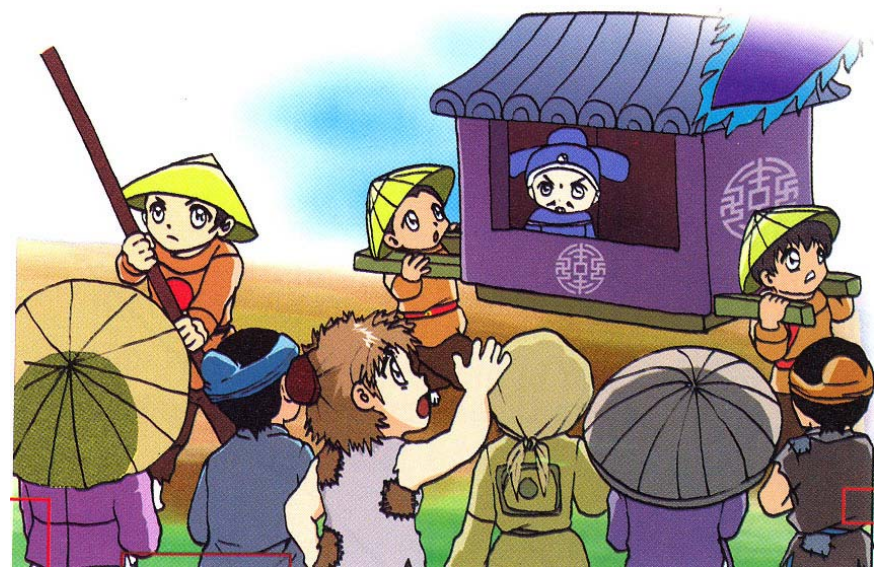
Nhưng lạ thay, từ lúc ấy cô công chúa bé nhỏ bỗng trở bệnh. Đôi mắt đen nhánh bây giờ mờ đi, cả cái miệng xinh xắn cũng không nói được nữa.

Còn chàng trai, khi về đến nhà, chàng hốt hoảng:

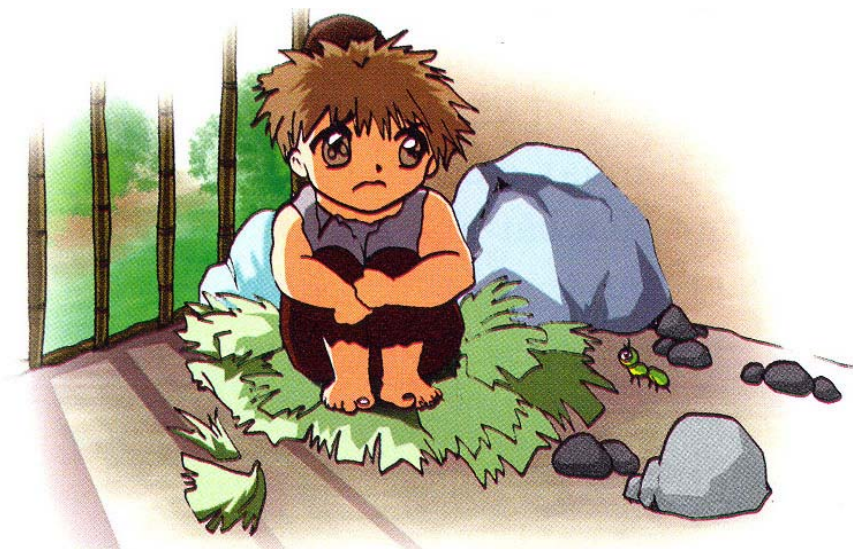
– Cây đàn! Đàn thần của ta đâu rồi?

Chàng cuống quýt đâm bỏ đi tìm khắp nơi. Nhưng biết tìm cây đàn ở đâu? Chàng chỉ đi và hy vọng...

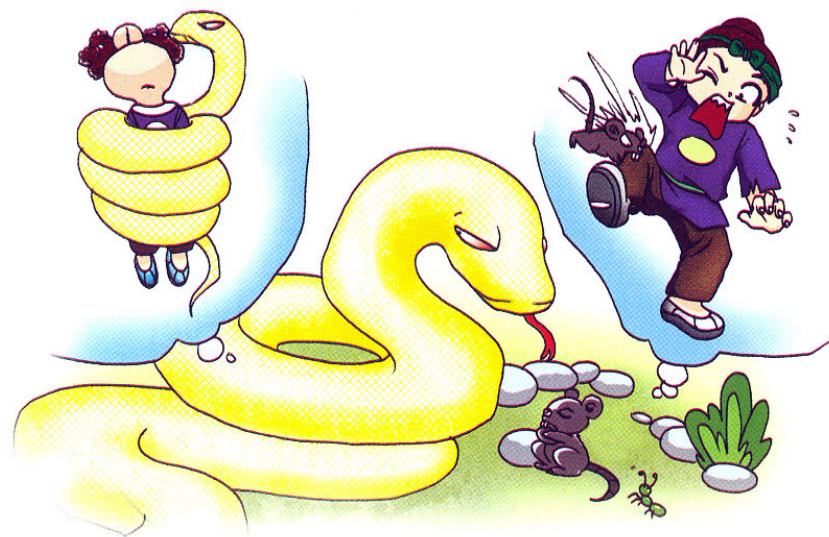
Vừa đến cổng thành, chàng trai chợt nhìn thấy ai đó quen lắm đang ngồi trong kiệu quan. Là bạn mình! Đúng là bạn rồi! Quá vui mừng chàng gọi tên bạn rồi rít. Nghe tiếng chàng trai, hân ta giật mình thon thót, mặt mày biến sắc. Rồi vội vàng hạ lệnh:

– Hừ! Tên này đích thị là tay sai của giặc. Bậy đâu! Mau bắt hân tống vào ngục chờ ngày xử trảm.

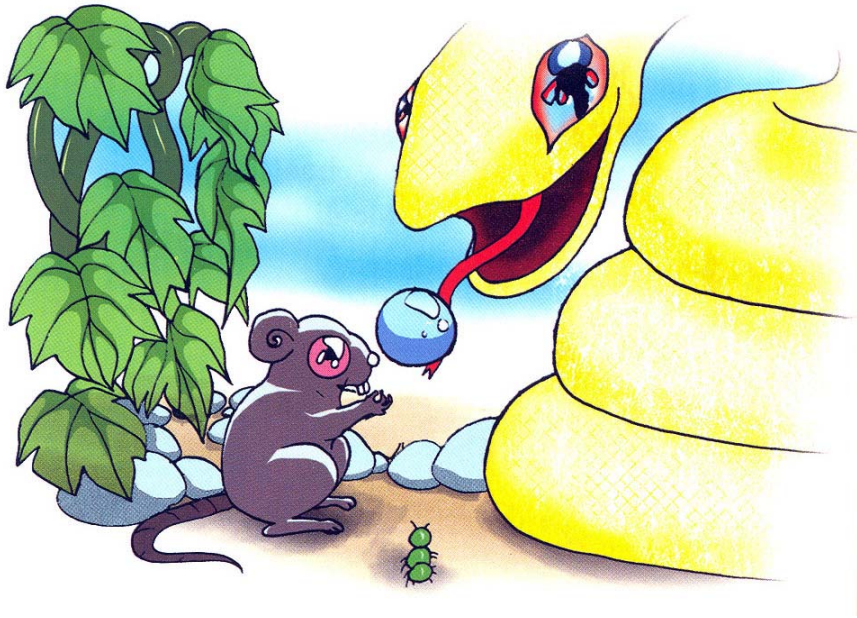
Tên bạn xấu bụng ấy sợ lộ bí mật. Mà đã là bí mật thì ai cũng muốn giữ suốt đời. Thế đấy! Ngồi trong ngục tối, chàng trai không khỏi đau buồn. Vừa lúc đó, bỗng có tiếng hỏi:

- Sao ân nhân lại ở đây? – À! Là kiến nhỏ chàng cứu hôm nọ đây mà.
- Tôi chỉ muốn gặp bạn mình. Không hiểu tại sao bị giam vào đây. – Chàng thở dài.

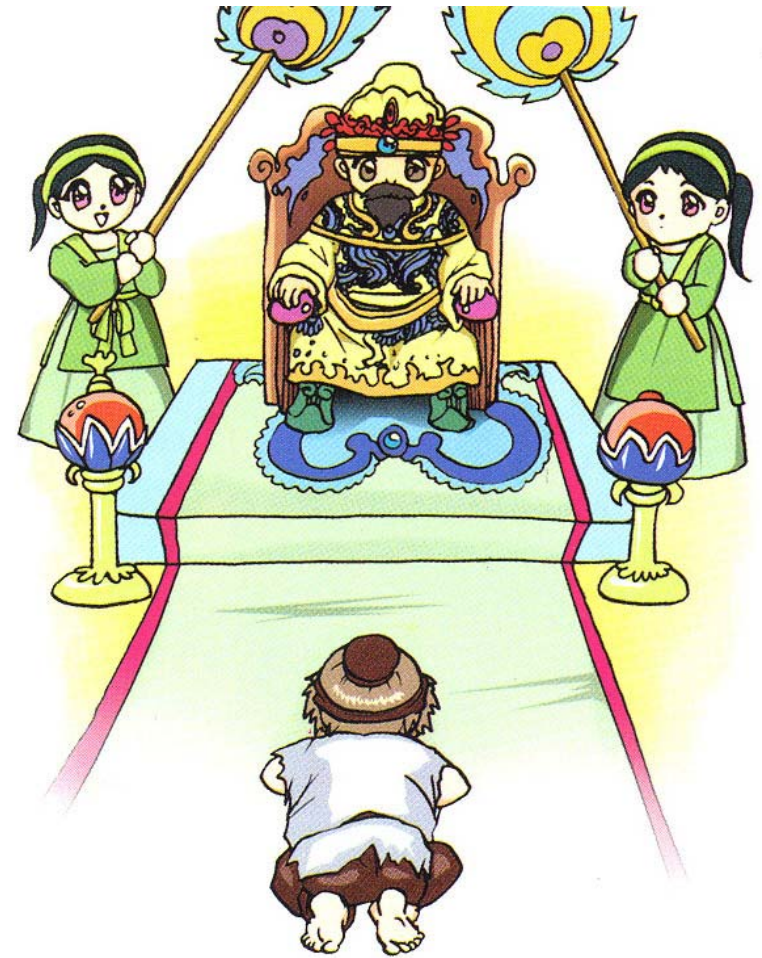
Chàng trai tốt bụng đáng thương! Đừng lo lắng! Kiến nhỏ đang đi tìm chuột và trăn để giúp chàng đây! Kiến mãi miết bò. May sao gặp được trăn và chuột bên bờ ao. Cả ba con vật tức tốc đi tìm hiệu sự việc.

Biết được người đàn ông mà chàng trai cứu hôm nọ là người ấy, kiến nhỏ và chuột chỉ muốn cắn hấn một phát thật đau. Trăn thì định bụng siết hấn cho đến nghẹt thở.

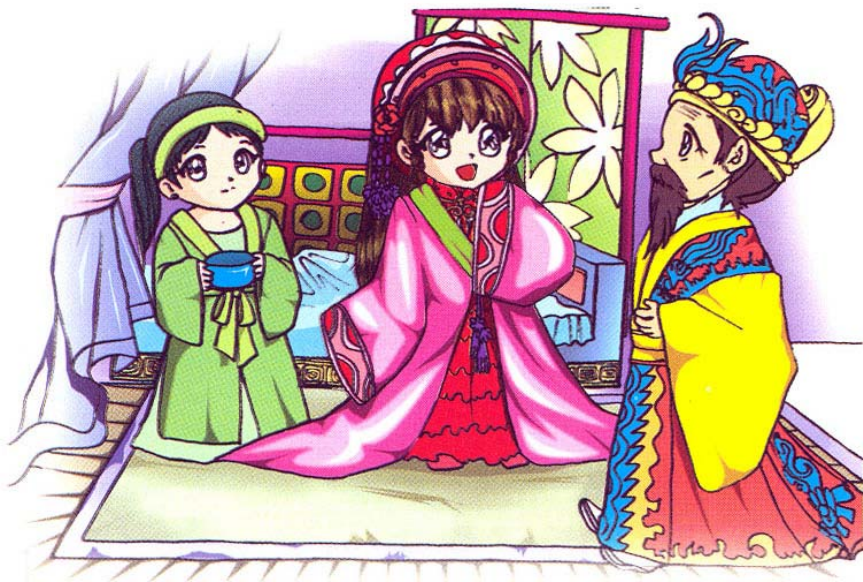

Bình tĩnh nào! Phải tìm cách giúp ân nhân ra khỏi ngục trước đã. Nghĩ thế, trăn liền há to miệng nhả ngay viên ngọc quý ra giao cho kiến và chuột rồi dặn:

- Các bạn hãy đem viên ngọc này giao cho chàng trai. Dùng ngọc cứu công chúa khỏi bệnh, ân nhân ta sẽ thoát khỏi kiếp nạn này.

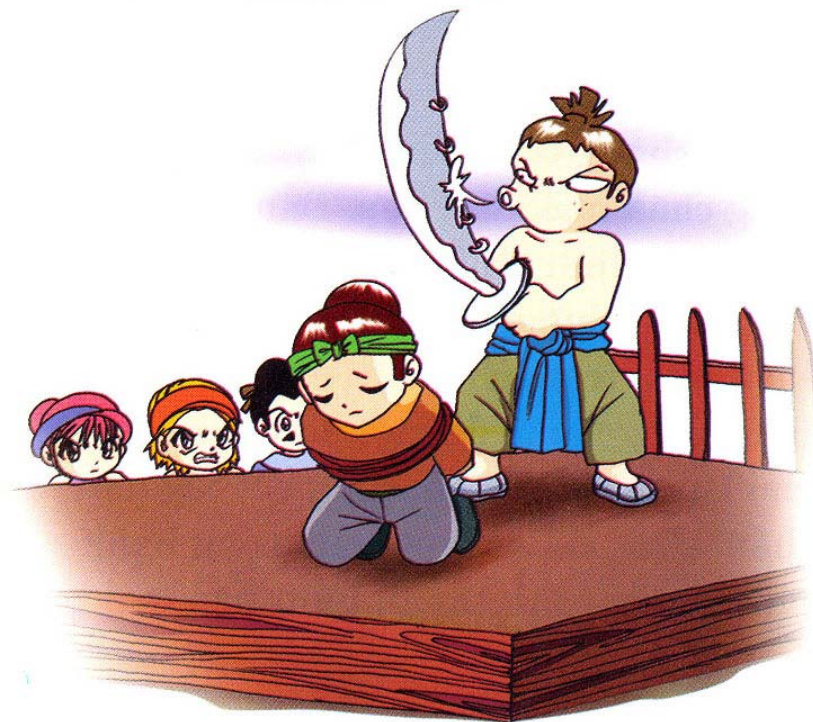
Cầm ngọc trong tay, chàng xin bọn cai ngục diện kiến đức vua. Chàng bảo rằng mình có cách làm cho công chúa hết bệnh. Có thật đôi mắt của công chúa nhỏ lại lấp lánh không? Có thật cái miệng xinh xắn ấy lại nói cười không? Nhà vua muốn biết lắm.

Quả nhiên, công chúa vừa nuốt xong viên ngọc thì lại cười nói vui vẻ như xưa. Nhà vua vui mừng lắm.

Chợt quay sang nhà vua, đôi mắt nàng tha thiết nhìn vua cha cầu khẩn:

- Thừa phụ vương, con muốn kết duyên với chàng trai tốt bụng và tài giỏi này.

Ai cũng mong chàng trai tốt bụng ấy sẽ là phò mã. Riêng nhà vua tò mò muốn biết chuyện gì đã xảy ra. Chàng trai bèn thưa rõ sự tình. “Ôi! Sao lại có người bạn xấu bụng đến thế?” Nhà vua tức giận thốt lên và liền hạ chỉ bắt ngay tên bạn gian ác xử trảm.

Thế là chàng trai hiền lành sánh đôi cùng công chúa nhỏ xinh đẹp. Đám cưới được tổ chức thật linh đình. Một đám cưới đặc biệt cùng những người bạn đặc biệt. Đó là kiến nhỏ, trăn, chuột, có cả bạn rắn phiền phức nữa, chúng đều tới dự và chúc phúc cho hai người. Từ đó, cùng với cây đàn thần, công chúa và phò mã sống hạnh phúc trong cảnh thanh bình tươi đẹp.

Trường Thánh Tôma Thiên
 Giáo Xứ Thánh Giuse
 1902 S. Beltline Road
 Grand Prairie, Texas 75051